

**Враћање Драгољуба
Михајловића из мртвих**

**Враћање Драгољуба
Михајловића из
мртвих**

rs.politsturm.com

2023-10-21

4 мин. читања

У Брегалничкој улици у Београду је 17. октобра отворена спомен соба, сараднику окупатора и осуђеном ратном злочинцу Драгољубу Михајловићу. Овој згоди је присуствовао велики број домаћих десничара, или како их медији неутрално и крајње неодговорно описују, “поштоваоца лика и дела генерала Михајловића”.

Међу овом булументом су били и разни представници елите нашег друштва који су уздигли овај весели догађај што својим присуством, што својим интелегентним изјавама. Па тако имамо Игора Брауновића, посланика СПС, који је био иницијатор овог националистичког оргијања и који описује ово одрицање од антифашистичке борбе као свој дечачки сан. Он је такође, крајње цинично, додао да је спреман на помирење, али да нема са киме да се мири. Као народни посланик, Брауновић би могао да прошета до Санџака и да са народом, који наводно представља, провери да ли је жељан помирења са четницима. У Санџаку су четници спровели више покоља, најстрашнији од којих се десио у фебруару 1943. и који је резултирао хиљадама жртава, међу њима и велики број деце, жена и старца. Овиме се командант операције, Ђуришић, отворено хвалио у телеграму Михајловићу. Ако пак не доживљава становнике Санџака као своје суграђане, што нас уопште не би изненадило, Брауновић не мора тако далеко да иде. Може слободно да сврати до села Вранић код Обреновца. Вранић је, због подршке учешћа у НОБ-у, окупатор казнио стрељањем тридесет и девет становника 15. октобра, а локални четници клањем седамдесет и једног, укључујући старце, жене, децу и једну бебу у колевци.

До једног помирења јесте ипак дошло, пошто је овде био присутан и дневно политички противник Брауновића, Млађан Ђорђевић, некадашњи саветник председника Бориса Тадића, кум Драгана Ђиласа и оснивач опозиционог покрета “Ослобођење”.

Поред ових громада домаће политикантске сцене провукао се и један Миша Ваџић, вероватно у потрази за водом. Супротну страну интелектуалног спектра од Ваџића је представљао нико други до академик Матија Бећковић, који годинама згодно заборавља своје младалачке хвалоспеве Титу и који се, наравно, није суздржао од тога да окупљене благослови својом мудрошћу. Он је Михајловићеву казну назвао убиством и довео је у питање закон под којим је он осуђен. Отварањем питања легалности осуде колабораната и злочинаца након рата, Бећковић намеће питање легалности свих тих процеса. Након ове опасне релативизације, Бећковић наставља са отвореним лажима, тврдећи да је Михајловић до самога краја инсистирао на невиности и негирао колаборацију - што је потпуно супротно од онога што је утврђена историјска чињеница, да се Михајловић правио невешт, тврдећи да је знао за неке од злочина али да није могао да контролише своје јединице, да за друге злочине није знао јер му команданти нису редовно рапортирали, да озлоглашено слово З на документима уз имена лица није значило заклати, него “заплашити”.

Шаренолику групу заокружују унук, Војислав Михајловић, и његово обезбеђење, делегација свештенства која је дошла „уз благослов патријарха Порфирија“, као и позната шминкерка, Јелена Маћић.

Уз овај елитни скуп је ишло и све што би се од једног вашара могло очекивати. Махало се заставама, певале су се националистичке песме, пресијавале су се

кокарде, маст је текла низ безброј брада. Чак се нашло простора и за предузетништво, са штандом на коме су се продавале разне дрангулије са четничком тематиком. Разуме се, искрене “патриоте” морају од свог “патриотизма” и да зараде.

Чему све ово? Зашто отварати старе ране? Зато што је јасно да насупрот фијаску какав је направио капитализам последњих тридесет година у Србији стоји алтернатива, колико год мањкава, социјализма после 1945. Да неко не стане и не каже да је можда било нечег доброг у томе, српска буржоазија дала се у повампирење свих снага које су стајале против тог система, и тиме не само осудиле свој народ на још ко зна колико година погубног лутања у лавиринту капитализма, већ су га, историјског победника, ставили на страну поражених. Рехабилитација четничких издајника који су сопствени народ клали и подржавали стране фашисте против истог, само да би спречили долазак комуниста на власт, је кулминација ових напора. Правдањем њихових поступака се показује да не постоји ништа неопростиво, докле год се чини у борби против социјализма.

Овај догађај се преноси на разним медијима, али уз крајњи кукавичлук, без икакве критике лажи и апологије издајника. Новинари Србије перу руке од информисања и ограничавају се на папагајско понављање изјава без трунке одговорности. Невладине организације излазе са безубим осудама које се свде на то да је фашизам ружан, а без икакве анализе зашто се повампирио или зашто је опасан. Стиче се утисак да ове организације више брине перцепција Србије код странаца, него повампирење ове изузетно опасне идеологије која је толико бола изазвала на овим просторима и покушала да одведе наш народ у пропаст.

Критике долазе, наравно, и из ЕУ, у првом реду из Хрватске. То је ништа више него циничан поглед на српски национализам од стране националних буржоазија које дозвољавају истом том феномену да буја и у њиховом дворишту. Једино што може да се мери са јавном оштрином осуде туђег национализма је приватна радост са којом се вест о том туђем националзму прима, зато што је овај згодан алат за правдање домаћег. Ово није ружна навика појединих нација, већ је један симптом опште трулежи позног капитализма.

Сподобе попут јунака наше приче ископавају лешине издајника и носе их као барјаке по улицама светских метропола, славећи њихов лик и крваво дело. Фашисти су се одавно вратили свом дивљању на бојним пољима широм света, а у последњој деценији смо видели и тренд популарисања истих и у цивилном животу. Мртвима се отварају музеји, подижу споменици, држе комеморације и укидају пресуде. Живима се аплаудира у парламенту и додељују им се пензије. Политичке опције које заступају екстремно десне позиције остварују све више и више успеха. На глобалном нивоу смо одавно прешли тачку где је фашизам постао прихватљив и сада се налазимо у фази отворене фашизације друштва.

Цинично позивање на “национално помирење” је плашт под којим крију своје истинске намере, да борбу наставе када прикупе довољно снаге. Помирена нација је она у којој је радничка класа спремна да гине и да убија друге припаднике радничке класе за интересе националне буржоазије. Национално јединство је класна разједињеност, а подељена класа није у стању да се бори за своје интересе. Да ли је онда чудно што је људима који раде за живот све горе и горе од повратка националистичких политика? Уместо подметачине националног помирења, морамо тражити класно јединство које ће спојити све припаднике радничке класе, ма које нације били.

Борба против фашизма није нешто што морамо да водимо само због неког дуга историји, истини или чак жртвама. То је борба која се првенствено води зато што овакве групе, у ери заоштравања империјалистичког ривалства и глобалних конфликта, представљају непосредну животну опасност по сав радни народ. То није нешто што дугујемо мртвима, већ нешто што дугујемо живима. Ако не станемо овом повампирењу на пут, то нам они који ће се тек родити никада неће опростити.

Оригинални чланак